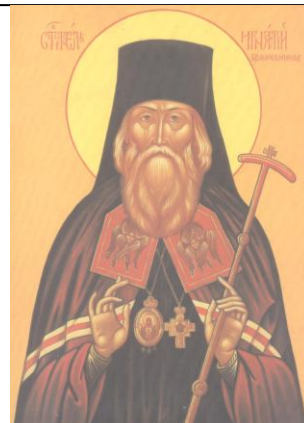

ÎN LUPTA CU ISPITELE TREBUIE SĂ AI CURAJ

În războaiele din lumea aceasta, unul dintre cele mai mari merite pentru un comandant militar este să nu se lase descurajat, oricâte furtuni s-ar abate asupra lui și să rămână neclintit, ca și cum inima lui ar fi de piatră. Fermitatea îi ajută să ia dispozițiile cele mai înțelepte și mai favorabile; în plus, cu această atitudine își demobilizează dușmanii, le slăbește curajul, iar trupelor sale le dă încredere. Un general cu asemenea caracter este capabil de victorii extraordinare; în același timp, cu toate eșecurile și adversitățile, până la urmă se încununază cu biruință.

Aceasta ar trebui să fie starea de spirit a călugărului, acest luptător împotriva păcatului. Nimic, nici o ispită venită de la oameni sau de la draci, sau de la firea căzută, n-ar trebui să-l tulbure. Căci tăria și fermitatea noastră își găsesc izvorul în Atotputernicul Dumnezeu, în slujba căruia ne-am angajat. Lașitatea și tulburarea se nasc din lipsa de credință; dar de îndată ce călugărul recurge la credință, acestea se împrăștie, ca și întunericul la revărsatul zorilor.

Sf. Ignatie
Briancianinov,
icoană

Dacă vrăjmașul îți sugerează tot felul de gânduri și poftă păcătoasă, sau ele însele apar din pricina firii Tale căzute, nu te speria ca de un lucru extraordinar. Spune-ți ție însuși: "M-am zămislit întru fărădelegi și m-am născut în păcate. Firii mele căzute îi este imposibil, contaminată fiind de otrava păcatului, să nu-și manifeste contaminarea sa", îi este imposibil firii noastre căzute să nu-și producă fructele sale, mai ales atunci când începem s-o defrișăm și s-o cultivăm cu poruncile Evangheliei. Când începi să ari pământul, rădăcinile neghinei încep să iasă la suprafață; dacă stăruiești cu arătura sfârșești prin a le distruge și încet, încet ogorul devine bun. În același fel când sufletul s-a curățat prin împlinirea poruncilor, gândurile și simțămintele cele mai adânc înrădăcinate, de la care pornesc tot soiul de păcate, sunt aduse la suprafață și astfel, fiind mereu puse în lumină, sunt încet, încet distruse.

Să presupunem că pofta trupească se naște dintr-o dată în tine: nu te tulbura. La fel dacă mânia, ura, zgârcenia sau tristețea încolțesc în tine, nu fi descurajat. Toate acestea trebuie să vină. Dar orice patimă ar apărea, fără cea mai mică întârziere, tai-o cu poruncile evanghelice. Dacă nu te vei arăta indulgent cu patimile și nu le vei ceda, vei vedea distrugerea lor. Dar dacă te vei arăta slab față de ele, dacă vei intra în dialog cu ele, dacă le vei cultiva în tine și te vei delecta cu ele, te vor duce la moarte.

Gândurile și simțămintele păcătoase se ivesc în firea noastră căzută; dar dacă ele ne hărțuiesc mereu și cu insistență, este semn că ele ne sunt sugerate de către vrăjmașul, de către îngerul căzut, acesta determinând firea noastră căzută să le înmulțească. Aceste gânduri și simțăminte trebuie mărturisite părintelui nostru duhovnicesc așa de des cum apar, chiar dacă el este un om obișnuit și fără faimă de sfințenie. Credința ta în Sfânta Taină a Spovedaniei te va scăpa; harul lui Dumnezeu, prezent în taină, te va vindeca. Prin atacurile constante și violente împotriva noastră, spiritul căzut intenționează să semene și să facă să crească în noi sămânța păcatului, să ne obișnuiești cu un oarecare fel al păcatului, chemându-l mereu să nască în noi o înclinație specială pentru el, și să se transforme această formă de păcat în obișnuință, ca și cum ea ne-ar aparține în mod natural. Obișnuința de a păcătui se numește patimă; patima îl privează pe om de libertate, face din el un prizonier, un sclav al păcatului și al îngerului căzut. Împotriva atacurilor repetate și persistente ale gândurilor și simțămintelor păcătoase - atac numit în limba călugărească "asalt" - nu există pentru un începător o altă armă mai bună ca mărturisirea; mărturisirea este, astfel spus, unica sa armă în momentul asaltului. În orice caz este arma cea mai puternică și mai eficace.

(Sf. Ignatie Briancianinov, Fărămiturile
Ospățului)